

Zazpi desberdintasunak

**Miren AZKARATE
BADIOLA**

Jolasa Elorriora iritsi baino lehena-go hasi zen autopistan gindoazela. Mugikorretan begira ari ginen zein irteeratan atera behar genuen Topagunera joateko; nire lagunari 42. irteera jartzen zion eta niri, aldiz, 43.a. Eta horretan ari ginela, autopistako seinale argiztatuak, duela 22 urteko topagunearekin alderatuz, lehen desberdintasuna aditzera eman zigun. Seinaleztatuta zegoen: «Topagunea 42. irteera». Ezin sinetsirik eta barre algara artean hartu genuen, beraz, esandako irtenbidea. Nire anaiak, bien bitartean, aurreko edizioan amak gidatzen zuen kotxean mendiz nola iritsi zen kontatzen zigun.

Aurretik, bagenituen antzemanda beste desberdintasun batzuk; hala nola, irrati publikoak kuña jartzea edo telebistako eguraldiko gizon ezagun batek bertaratzeko animatuz sare sozialetan bideoa zabaldu izana.

Herrian aparkatu eta berehala izugarrizko ilara ikusi genuen eta, harrituta, zer izango zen elkarri galdezka hasi ginen. Harridura handitu zitzaigun dutxarako ilara zela jakin genuenean! Gaur egungo gazteen gurasoei mezua: garbi-garbiak, ondo heziak. Eta gure garaian? Kar, kar...

Plaza erdian zegoen txosna-barran aurkitu genuen hurrengo desberdintasuna; atzealdean entxufe pila ikusi geni-

tuenean aho bete hortz geratu ginen. Harategian bezala, gerturatzen zenari zenbaki bat ematen zioten eta, trukean, mugikorra kargatu! Hamaika ikusteko jaioak gara, bai horixe!

Seigarrena tailerretan topatu genuen: edozein tailer zela, edozein ordutan zela, beteta zeuden guzti-guztiak! Bejondeizuela!

Eta zazpigarrena (gehiago zeuden e!), eta nire anaia “traumatizatua” utzi zuena, herriko plazako terrazan ikusi genuen: sei gizonez osatutako kuadrilla bat, gu bezalako gazte beteranoak, eguzkitako krema ematen!

Bada aldatu ez den zerbait: gazteen borrokarako grina eta irribarrea! •

Sare sozialak, erakusleihoa eta lupa

**Amagoia MUJICA
TELLERIA**

Egia esan, ez neukan Hego Koreako K-Pop kulturaren berri atzo arte. Urrun geratzen zait distantzian eta adinean. Distantziak esanahia zeukan adinekoa bainaiz. Orain, dena dago bertan.

Interesez irakurri dudanez, Hego Korean ez ezik, mundu mailan dira ezagunak K-Pop kulturako artistak. Eta musikatik harago doan fenomeno omen. Sare sozialetan goratutako eta imitatutako talentu gazteak dira. Eta gazteak izanagatik –25 urteren bueltakoak–, gehienek bizitza erdia daramate K-Pop artista izateko trebatzen. Ume-umetatik gorputza dantzarako eta ahotza kanturako prestatzen. Artista horien gorakadan sare sozialek parte oso garrantzitsua daukate. Maitatuak eta

imitatuak izan behar dute, etengabe txalotuak, ez bakarrik emanaldi bat eskaintzen ari direnean, une oro eta etengabe baizik. Sare sozialetan erakusten duten bizitza lupaz begiratzen dute jarraitzaileek. Ondo egindakoak indarrez txalotzen dituzte eta pasio berarekin zigortzen dituzte gaizki iruditu zaizkienak. Epaiketa publiko masibo etengabe bat. Ezin bizi bat.

Azken hilabeteotan albiste mingarri izan dira K-Pop kulturako artista gazte sonatuen suizidioak. Horietako askok, gainera, publikoki esana utzi dute beste luparen pean bizitzea ez dela bizi-garria, itogarria baizik.

Sare sozialen erakusleihoan ez da orbanik onartzen, dena da perfektua, dis-tiratsua, bikaina. Eta oso-oso arrisku-

tsua. Hego Koreako albisteetan ikusi ditut irudikatuta gure inguruko hainbeste neska-mutiko. Une oro zoriontasun infinitua iradokitzen duten gorputz “perfektuei” begira pantailan. Sare sozialetako pertsonaia horietan topatzen ez duten “inperfekzioa” beren gorputzetan identifikatzen eta gorrotatzen.

Zoriontasun infinituaren eta edertasunaren egungo kanonak birrindu beharko genituzke. Esnatu berriaren lo aurpegia, sudurraren puntan ateratzen den pikorra, egun txar bat bukatu nahi duenaren desesperantza, negarrez itozten denaren mina. Bizitza, bere aurpegi guztiekin, asko baititu eta horietako asko ez dira samurrak. Sare sozialak fikzioa dira, behin eta berriz esan behar genieke gure neska-mutikoei. •